

LES AVENTURES D'
**ALFRED
& AGATHA**

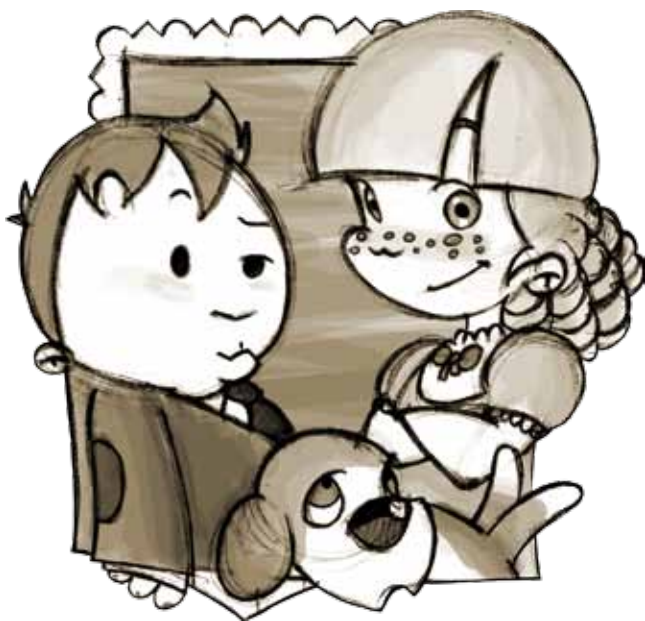
EL XÍLING DE PLATA

Ana Campoy

edebé

LES AVENTURES
**D'ALFRED
& AGATHA**
EL XÍLING DE PLATA
Ana Campoy

edebé

Títol original: *El chelín de plata*
© Ana Campoy, 2011
© Ed. Catalana: edebé, 2011
Passeig de Sant Joan Bosco, 62
08017 Barcelona
www.edebe.com

Directora de la col·lecció: Reina Duarte
Disseny de cobertes i il·lustracions: Álex Alonso
© Traducció: Elisenda Vergés-Bó

Primera edició, octubre 2011

ISBN 978-84-683-0305-5
Dipòsit Legal: B.23985-2011
Imprès a Espanya
Printed in Spain

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Dirigeixi's a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessita fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

*Per a la meva germana Amanda,
la millor sòcia que puc tenir.
I per a la Tiza, la noblesa feta gosseta.*

Índex

1. La visita sorpresa.....	7
2. El senyor Doyle	25
3. Un veí molt estrany	47
4. Un dia tràgic.....	67
5. Per a Sherlock Holmes i companyia	79
6. El correu robat	97
7. Resolent l'enigma.....	133
8. El parador de la Morrets	147
9. El rescat	167
10. El número final	191
Epíleg	215
SABIES QUE...?.....	225

Capítol 1

La visita sorpresa

La sorra del rellotge semblava que caigués cada cop més a poc a poc. L'Agatha observava el fi trajecte que descendia des de la part superior, farcida de temps, i s'amuntegava de mica en mica sobre la base. Per què els rellotges de sorra no podien apanyar-se una mica més? Hi havia cops que et venien ganes de moure'ls perquè els segons caiguessin més de pressa i les classes d'aritmètica no fossin tan avorrides com ho era aquella.

El senyor Miller, el pare de l'Agatha, creia que la seva filla havia de millorar el càlcul aquell estiu. Aquell any havia dedicat massa temps a vagarejar pel barri tot buscant misteris per resoldre. Així que, aprofitant que ell i la seva esposa emprenien un llarg viatge per Europa, el senyor Miller havia contractat una nova institutriu que s'encarregués de l'Agatha durant les vacances.

A la nena, en canvi, la idea no li va semblar tan fantàstica: no hi havia res de més desagradable per a ella que posar-se a fer operacions. Però no va haver-hi manera d'evitar-ho. Els números s'havien confabulat per fer-li la vida impossible.

La senyoreta Henderson llegia el seu llibre just davant de la taula de l'Agatha. Havia arribat feia un parell de dies, poc després que el senyor Miller publicés un anunci al *Times* per fer la selecció de mestres. A l'Agatha li hauria agradat que la vella senyora Potter, l'anciana que sempre s'havia encarregat de la seva educació, continués en el seu lloc. Però la senyora Potter comptava les hores que li quedaven per fugir amb els seus nebots cap a la costa francesa. No pensava pas passar-se un llarg estiu d'esclavitud matemàtica asseguda davant de l'Agatha. I va ser aleshores quan el senyor Miller es va topar amb el problema de buscar-li una substituta.

L'home es va afanyar a posar l'anunci al diari, però les poques candidates que s'hi van presentar eren molt inadequades. Com que el temps se li tirava a sobre, i veient que tampoc no hi havia gaire on triar, el senyor Miller va decidir escollir l'aspirant que li transmetés més confiança. I va contractar Jane Henderson.

La jove mestra va desviar la mirada de la seva lectura i es va fixar en els deures de l'Agatha. Amb prou feines havia resolt un parell d'operacions i no deixava de balancejar les cames inquietes sota la taula. La senyoreta Henderson va tancar el llibre, va agafar el seu bastó de fusta i va mirar d'aixecar-se de la butaca.

—Necessita ajuda? —va murmurar l'Agatha amb tota la seva bona educació.

—No cal —va respondre la institutriu, que es va incorporar, tremolosa, sobre la seva vara—. El que has de fer és acabar les multiplicacions.

La nena va tancar la boca. La nova mestra no era gens desagradable, però la seva actitud reservada feia que l'Agatha se sentís incòmoda. Gairebé no parlaven durant les classes. La senyoreta Henderson es limitava a transmetre-li les seves explicacions i a encomanar-li els exercicis adequats, però tret de les salutacions i els comiats de cada matí, no hi havia res de la institutriu que l'Agatha pogués considerar interessant.

La nena va tornar als seus exercicis i la senyoreta Henderson es va acostar a la finestra. Era una dona alta i vigorosa, de trets suaus, tot i que la seva

cabellera rogenca cridava força l'atenció. La mestra la recollia amb un discret monyo al capdamunt del cap, i així el color dels seus cabells aconseguia passar desapercebut. Tot i que, d'altra banda, hi havia el tema de la seva coixesa. Potser era el més exòtic de la mestra, tenint en compte la seva joventut. Devia rondar els vint-i-un anys, una edat primerenca per haver de repenjar-se en un bastó. I la seva poca habilitat a l'hora de fer-lo servir feia que l'Agatha es posés a tremolar cada cop que la mestra es posava dreta.

Al començament la nena va pensar que aquella dona no seria capaç de pujar i baixar cada dia les escales per acudir a la sala de lectura i impartir les seves classes. L'Hèrcules, el majordom, l'havia instal·lat a l'antiga habitació de la senyora Potter, a la planta baixa, i la nena alimentava l'esperança que aquella dificultat pogués deslliurar-la de les odioses classes d'estiu. No obstant això, en contra de tot pronòstic, la institutriu es va entossudir a aconseguir-ho, tot i que cada cop que pujava i baixava els graons, feia la impressió que cauria d'un moment a l'altre.

En realitat, no era culpa de la mestra que a l'Agatha no li interessés gens ni mica el càlcul. No ho podia evitar. El que ella sens dubte desitjava era

utilitzar el temps investigant els casos de Miller & Jones, l'agència de detectius que havia fundat amb la seva amiga Morrets, una gosseta molt intel·ligent i peculiar. Els inicis de l'agència s'havien centrat en casos molt senzills i de fàcil resolució, però arran de l'assumpte dels deus ocells Elster, un robatori espectacular que havia tingut lloc al veïnat, l'Agatha i la Morrets van conèixer el seu tercer soci i col·lega: Alfred Hitchcock.

L'Alfred provenia del Barri Est, una zona humil dels afores de Londres. Però això no li havia impedit fer-se amic de l'Agatha, que vivia en un dels districtes més opulents dels centre. Ningú no dubtava que el barri de Bayswater estava habitat per les personalitats més selectes de la societat, tot i que això era una cosa de la qual l'Agatha procurava no presumir. Gràcies a les seves aventures amb l'Alfred havia descobert que el més important era comptar amb un amic de debò, sense que importés la procedència.

La nena va acabar una de les operacions i va tornar a embadalir-se en els seus pensaments. Esperava que la Morrets no s'endarrerís amb el pla. Aquell matí l'Alfred vindria a visitar-les i tots tres tenien moltes coses a fer junts, així que calia avançar el final de

la classe d'aritmètica. La senyoreta Henderson opinava que l'Agatha necessitava concentració per poder assimilar bé les lliçons, i per això havia exigít que la Morrets s'esperés cada matí fora de la saleta mentre era l'hora d'estudi. La Morrets, en canvi, no estava d'acord amb aquesta decisió. Veure's relegada a esperar-se al vestíbul se li feia tan insuportable com a l'Agatha haver de resoldre les tedioses multiplicacions. La senyora Potter mai no havia tingut cap problema amb el fet que la Morrets s'estigués al costat de la seva amiga mentre aquesta rebia les seves classes, i el fet que les normes haguessin canviat no era gaire agradable per a la gosseta.

L'Agatha va tornar a mirar el rellotge de la senyoreta Henderson; amb prou feines quedava una mica de sorra a la part superior. La Morrets s'estava endarrerint. Si esperava més, la classe acabaria i el pla d'avançar la fugida no tindria cap sentit. La nena va agafar el llapis i va tractar de concentrar-se en les multiplicacions; i aleshores, un gran espetec metàl·lic, com de cassoles que no paren de rebotar contra el terra, va acabar amb el silenci de la sala.

—Però què has fet? Vés més amb compte! —va cridar una veu que provenia del vestíbul.

De sobte, un líquid sabonós va aparèixer sota la porta i va començar a estendre's pel terra de la sala d'estudi.

—La catifa persa de la mare! —va exclamar l'Agatha en veure com l'aigua bruta avançava i s'escampava per tot arreu.

La senyoreta Henderson va aferrar el seu bastó amb aplom, es va adreçar cap a la porta de la saleta i la va obrir de bat a bat. A l'altra banda, la Rose, la serventa, intentava recollir el desastre que s'havia organitzat, ja que la Morrets havia vessat la galleda de fregar seguint el pla al peu de la lletra.

—La catifa de la senyora! —va cridar la Rose en veure el recorregut de l'aigua, i va afanyar-se a posar remei al possible desastre ajudada per la senyoreta Henderson.

L'Agatha va saltar de la cadira i va fugir cap al vestíbul, on la Morrets s'esperava admirant la seva proesa.

—T'has endarrerit —la va renyar la nena.

Morrets Jones va tòrcer el morro i va seguir la seva amiga escales avall. Potser que l'Agatha mai no comprendria com n'era, de difícil, ser una gossa tan eficient com ho era ella.

* * *

A l'hivernacle, l'Alfred esperava impacient que l'Agatha baixés de la seva classe. S'havia posat la seva millor jaqueta, la dels diumenges, havia enllustrat bé les sabates, i fins i tot li havia pres una mica de brillantina al seu pare per untar-se-la pels cabells. No acostumava a guarnir-se tant en les seves visites a la mansió Miller, però aquella ocasió era diferent: l'Agatha li havia promès que anirien a conèixer algú molt especial. Seria una sorpresa.

A més de l'emoció per la visita, l'Alfred també es trobava molt content aquell matí. El dia anterior havia obtingut el seu butlletí de notes, ja que era l'últim dia de classe al Col·legi Sant Ignasi. Els seus pares s'havien quedat molt sorpresos quan l'Alfred havia arribat a la botiga de queviures i els havia ensenyat els quatre excel·lents que havia obtingut en finalitzar de curs; tant, que el senyor Hitchcock va obrir el calaix dels diners de la botiga, va treure una moneda d'un xiling ben lluent i la hi va plantar al seu fill davant del nas.

—Espero que sàpigues donar-hi l'ús honorable que es mereix —va dir després de lliurar-li els diners,

de la mateixa manera que si l'hagués nomenat cavaller de l'Imperi britànic.

L'Alfred va ficar-se el xíling a la butxaca i no el va deixar anar fins que va arribar a casa. Notava el palmell suat en estrènyer el metall de la moneda. Ni tan sols durant el sopar podia deixar de sentir el seu flamant relleu al tou dels dits. I a la nit, quan ja s'havia posat el pijama, va treure el xíling de la jaqueta i se'l va posar sota el coixí, no fos cas que s'extraviés durant el son.

La llum que inundava l'hivernacle va treure l'Alfred dels seus pensaments. Es va ficar la mà dins la butxaca de la jaqueta i va palpar el xíling. Estava ansiós per mostrar a l'Agatha el seu tresor.

Des que l'Alfred va conèixer l'Agatha i va començar a col·laborar en la resolució dels casos de Miller & Jones, les reunions de l'agència havien transcorregut en aquell indret. Era el lloc adequat perquè ningú no els molestés, i la seva amiga havia aconseguit convertir-lo en un despatx força acollidor. Allà hi havia el coixí vermell amb la borla daurada que la Morrets feia servir per ajaure's, el seu preferit per fer la migdiada. I és que Morrets Jones era una gossa molt particular. Si alguna cosa se li ficava entre

orella i orella, ningú no podia evitar que sortís amb la seva. Era una cosa bona de cara a les investigacions, però també era cert que la Morrets era massa tossuda en tota la resta. L'Alfred s'havia adonat del seu caràcter especial només de conèixer-la, i tot i que el noi havia procurat avenir-se amb ella, percebia que la relació amb la Morrets mai no seria igual que la que mantenia amb l'Agatha. Definitivament, no estaven fets l'un per l'altre.

L'Alfred va fer un cop d'ull al rellotge de paret de l'hivernacle. Era quasi un quart de dotze. L'Agatha feia tard, i això no era gens habitual. Feia dos dies que la nena havia començat les seves classes d'estiu amb la nova institutriu, però li havia assegurat que aquell matí seria a l'hivernacle abans de les onze en punt.

El noi es va treure el seu flamant xiling de la butxaca i va alçar la mà per observar-lo a la llum. El meravellava la forma en què els raigs de sol rebotaven contra la plata de la moneda. La superfície era tan llisa com un mirall. S'hauria quedat mirant-la fins a l'eternitat, però tot d'una una veueta cridaire el va treure del seu capficament.

—Alfred! Sembles tot un cavaller!

L'Agatha l'observava des de la porta de l'hivernacle i va somriure en veure com el seu amic s'estirava la jaqueta tractant de semblar distingit. La Morrets va penetrar a l'estança i va córrer a estirar-se sobre el seu coixí vermell de borla daurada. El pla d'aquell matí havia suposat massa esforç per a ella, i li venia de gust aprofitar els raigs de sol que es colaven a través de l'ampli finestral.

—No t'acomodis gaire, Morrets —la va advertir l'Agatha—. Ens n'anirem de seguida.

La gosseta es va moure incòmoda sobre el seu coixí. Sortir de casa sense tenir un cas davant dels nassos sempre resultava avorrit.

—S'acabarà aviat aquest misteri? —va preguntar l'Alfred—. Qui és aquesta personalitat tan important a la qual coneixeré?

—Tot un Lord anglès —el va informar la seva amiga mentre li agafava el xiling de plata de la mà—. I tu? D'on has tret això? Brilla un munt.

—Ho sabràs quan responguis la meva pregunta —va respondre l'Alfred tractant de no perdre la batalla—. Per cert, com t'ha anat la classe?

—M'estimo més no parlar-ne.

L'Alfred va percebre que malgrat que la visita

era molt especial, la seva amiga no estava gaire contenta aquell matí. I era obvi que el motiu eren aquelles maleïdes lliçons d'aritmètica.

Si hi havia una cosa que l'Alfred havia après del temps que havia passat amb l'Agatha, era la gran passió que la nena posava en tot allò que li interessava. Era capaç de remoure cel i terra per tal de resoldre un cas de l'agència. Tenia autèntica devoció per qualsevol història misteriosa que pogués ser de l'interès de Miller & Jones. En canvi, la seva actitud era molt diferent quan l'obligaven a fer el que no volia. I una de les coses que més detestava eren les matemàtiques. L'Agatha odiava el càlcul. Li provocava un gran avorriment. L'Alfred no en comprenia el motiu. Ell sempre havia opinat que tota ciència es basava en l'exactitud. I la matemàtica era la ciència més exacta de totes.

La nena va sospirar i li va tornar el xiling a l'Alfred. Va fer un cop d'ull al rellotge de paret de l'hivernacle i es va passar la mà pels cabells. Després es va adreçar cap a l'escriptori on tots dos acostumaven a despatxar amb els clients de l'agència i va treure una gran caixa ovalada d'un dels calaixos.

—Té. Tu portaràs els dolços —va dir donant-li

a l'Alfred l'enorme capsa de galetes lligada amb un llaç pompós—. Crec que ens ja en podem anar.

—Anirem gaire lluny? —l'Alfred esperava no haver de carregar amb la caixa massa estona; corria el risc d'arrugar-se el vestit.

—La veritat és que no. És aquí a la vora. La sorpresa viu en una de les mansions del carrer.

—Agatha, si us plau. Prou de misteris innecessaris; deixa'ls per quan sigui important. Em vols dir a qui anem a visitar?

—Saps qui és Sherlock Holmes?

—Sherlock Holmes? És clar. Però no deus voler que pensi que un personatge de novel·la sigui veí teu i visqui a la casa del costat.

—No, estimat Alfred —va respondre l'Agatha, sempre per davant—. Malauradament no pots conèixer Sherlock Holmes tret que llegeixis una de les seves històries. A qui et presentaré és algú millor, el culpable que Sherlock Holmes existeixi. I aquest no és altre que l'escriptor que es va encarregar de donar-li vida: el meu amic i veí, Sir Arthur Conan Doyle.

* * *

Van sortir de l'hivernacle i van seguir el caminet de pedra que portava al jardí de l'entrada. Era una ruta molt útil, ja que gràcies a la petita sendera no calia passar per la casa per sortir o entrar de la finca. Molts dels clients de l'agència coneixien ja el camí i l'Agatha pensava que havia estat tot un encert muntar el despatx a l'hivernacle. Així no causaven molèsties a la mansió.

La nena estava molt contenta per poder presentar Sir Arthur al seu amic. Coneixia el famós escriptor des de feia alguns anys, quan aquest va decidir fixar la seva residència a Londres i va triar el barri de Bayswater per establir-se. Després de l'èxit de les seves novel·les, el senyor Doyle s'havia convertit en una de les personalitats més il·lustres del veïnat.

L'Agatha, l'Alfred i la Morrets van avançar pel caminet i van arribar a la part del davant del jardí. Mentre caminaven, un renill de cavalls va cridar l'atenció de l'Alfred. Va mirar a través de la tanca de la finca i va poder apreciar que un cotxe acabava d'aturar-se davant la porta dels Miller.

—Em sembla que tens visita —va dir a la seva amiga.

La nena va mirar cap a l'exterior de la tanca

i va comprovar que l'Alfred deia la veritat. Un carro estava aturat a l'entrada.

Els nois es van desviar cap al porxo per veure qui eren els nouvinguts. Un cop allà van comprovar que l'Hèrcules, el majordom, ja n'estava assabentat. Acabava d'obrir la porta principal i restava al porxo tot esperant els visitants.

—Es tracta de l'equipatge de la seva nova institutriu —va explicar l'Hèrcules—. Acaben de portar-lo en aquest cotxe de cavalls.

L'Agatha va veure com a la tanca de l'entrada apareixia la senyoreta Henderson amb el seu inseparable bastó. Devia haver sortit per rebre el carruatge. Rere seu, dos homes portaven un enorme bagul de fusta amb pinta de pesar una tona.

A l'Alfred l'escena li va semblar divertida. El primer dels portadors era alt i molt prim. Era increïble que fos capaç de sostenir res en l'aire, ja que un simple esbufec hauria estat suficient per tombar-lo. En canvi, el segon era gairebé tan baixet com un nen. El ventre era ample com un barril de rom, i feia veritables esforços per aixecar el bagul fins a l'altura del seu company. No podia dir-se que acomplís gaire bé la seva tasca.

Tots dos van avançar per l'enllosat fins a ar-

ribar al porxo de l'entrada. Van alçar el bagul i van pujar els graons fins a la porta principal. De sobte es va sentir un grunyit inesperat. Es tractava de la Morrets, que estava plantada davant l'home rodanxó que li tapava el pas cap a la casa.

L'Agatha es va afanyar a apartar d'allà la gossa, i es va ajupir per agafar-la pel collar, però no va poder evitar de fixar-se en l'expressió de sorpresa del paio grassonet. La seva mirada era una mica incòmoda, com si no se sabés en quina direcció estava apuntant i la nena va comprovar-ne el motiu: un dels ulls era de vidre.

—Ho sento. No li agraden els desconeguts —es va disculpar després d'agafar la Morrets i fer un pas enrere.

L'home gros no va dir ni una paraula. Va posar el seu ull sa sobre la gosseta i es va quedar observant-la una llarga estona. Després va llançar una mirada fugaç sobre la senyoreta Henderson. L'Agatha va pensar que potser l'home dubtava si havia d'entrar o no a casa. Finalment l'Hèrcules va acudir per indicar als portadors on havien de col·locar el bagul. Tots tres van avançar pel rebedor i les seves passes van desaparèixer al fons del passadís.

L'Agatha va tombar la seva atenció al porxo i va intentar oblidar aquell estrany incident.

—Alfred, encara no t'he presentat la senyoreta Henderson, la meva nova institutriu.

El noi es va fixar en els cabells de la mestra, que eren gairebé tan vermells com el safrà. Després li va retornar la salutació amb una petita inclinació de cap, ja que per culpa de la maleïda capsa de galetes, no arribava a estrènyer la mà de la senyoreta. La mestra va respondre educadament i, amb una mirada calmada, es va adreçar a la seva nova alumna.

—Senyoreta Agatha, suposo que deu recordar que demà no tindrem la nostra classe. Els dijous tinc el dia lliure.

—Per descomptat que ho tinc en compte —va respondre la nena intentant no mostrar-se gaire feliç als ulls de la mestra—. Continuarem divendres.

La institutriu va dibuixar un lleu somriure i la nena va baixar les escales seguida de la Morrets. L'Alfred es va acomiadar de la senyoreta Henderson i va perseguir la seva amiga per l'enllosat. Tenia ganes de conèixer el famós senyor Doyle, però el que sens dubte més desitjava era veure's alliberat com més aviat d'aquella capsa de galetes tan incòmoda.